

ESCOLTA'M

JORGE Bucay

El mestre i el deixeble

Es pot dir molt de l'educació i de l'aprenentatge. Tant més es pot discutir el rol del mestre i la seva responsabilitat. Difícil seria posar-se d'acord sobre què és el que cal ensenyar i quina seria la millor manera de fer-ho. I no obstant això, pocs serien els que alçarien la seva veu per oposar-se a una asseveració com la que segueix: la tasca docent mai serà efectiva si no es recolza en un autèntic compromís vocacional del mestre. Només aquesta vocació pot transformar el vincle entre el que ensenya i el que aprèn en una relació transcendent i generadora.

Però ja que el deixeble, diguem-ne així, no pot sentir massa interès al que no sap, el primer pas haurà de fer-lo sempre el mestre, diguem-ne així. Ensenyar des del cor és ocupar-se de compartir el que un sap usant com a primera eina l'amor al coneixement, l'amor al qual s'acosta desitjós d'aprendre i per descomptat l'amor a la tasca i el desafiament de la docència. Un treball que podríem generalitzar com l'enfrontament del nou i el vell, no per destruir-lo si no per fer d'aquest alguna cosa més potent i constructiva. Una batalla entre el que un és capaç de fer i les limitacions que li imposa la ignorància. Una porta cap al nostre creixement com a persones. Una àrdua tasca, la de l'aprenentatge, que mestre i deixeble han d'emprendre colze amb colze i que comença per ser conscients del que creiem que som i comprendre que una creença no és ni més ni menys que això, segueix per adonar-se de quant ens condiciona la rigidesa d'al-

guns dels nostres hàbits i costums i acaba amb la decisió de qüestionar qualsevol mandat que d'una forma o d'una altra limiti o desviï el nostre potencial. Com vaig dir es podrien dir moltes coses de l'educació, dels mestres i dels seus deixebles. També es podrien dir moltes coses de l'amor, encara que si un no volgués seguir parlant podria simplement explicar un conte... En la petita casota amb sostre de palla que es dreçava feble als afores del poble vivia i treballava Joaquín, el fuster. Una premsa rudimentària, algunes fustes velles i unes poques eines, eren tota la maquinària del negoci.

Aquell matí, com tots, Joaquín s'havia aixecat a les sis per anar a buscar llenya, però no va arribar al bosc perquè a uns 200 metres de casa seva, va ensopegar amb el cos ferit i malparat d'un jove. Amb rapidesa, va carregar en braços el cos brut que feia pudor de sang, brutícia i alcohol fins a la seva casa. Allà el va estendre sobre el seu llit, va tallar les gastades robes i el va rentar acuradament amb aigua i sabó. El noi, a més de la seva borratxera havia estat copejat amb salvatgia. Tenia ferides a les mans i l'esquena, i una cama fracturada. Joaquín va curar i va embenar les ferides, va immobilitzar la cama i durant les següents setmanes, va centrar la seva vida en la salut del seu hoste.

Ben menjat, ben dormit i sense beure alcohol, Manuel, que així es deia el jove, es va enfortir de seguida. Joaquín, que tractava el noi com si fos el fill que no havia tingut, li va oferir quedar-

se amb ell treballant durant un temps i el jove va acceptar. Cada dia Joaquín intentava ensenyar-li l'ofici mentre Manuel intentava defugir del treball tot el que podia. Una i una altra vegada Joaquín intentava convèncer el jove dels avantatges del treball, del bon nom i de la vida sana; però Manuel tornava a quedar-se adormit o s'oblidava de complir les tasques que Joaquín li havia encomanat.

Una nit, Manuel va decidir que sis mesos d'abstinència eren força i va creure que una copa al poble no li faria mal. Per si de cas el vell es despertava durant la nit, va tancar la porta de la seva habitació des de dins i va sortir per la finestra deixant l'espelma encesa per fer la impressió que es trobava allà. Com sempre... a la primera copa va seguir la segona, i a aquesta la tercera, i la quarta, i moltes altres...

Cantava amb els seus companys de beguda, quan la multitud va passar per la porta del local corrent i cridant. Manuel no va associar aquest fet amb el que havia passat fins que de matinada va veure a la gent amuntegada davant de la casa...

Només una paret i unes poques eines es van salvar de l'incendi. De Joaquín es van trobar quatre o cinc ossos socarrimats, que van enterrar al cementiri sota una làpida on Manuel va fer escriure: «Ho faré, Joaquín. Perdó».

Manuel, va reconstruir la fusteria i el que va aprendre de Joaquín va ser prou per tirar endavant el negoci. Sempre sentia que, des d'algun lloc, Joaquín el mirava i encoratjava. Manuel el recordava en cada fita: el seu casament, el naixement del seu fill, la compra del seu primer cotxe...

A cinc-cents quilòmetres d'allà, Joaquín, ben viu, es preguntava si era lícit mentir, enganyar i calar foc a aquella casa tan maca... i tot això només per amor. Es va contestar que sí, i va esclatar en riallades pensant en els experts policies del poble, que havien pres per restes humanes alguns ossos de porc...

PROMOCIÓ

Neix l'Associació Espanyola de Ciutats de la Ceràmica

Breda i la Bisbal d'Empordà s'hi integren

Efe/DdeG, Argentona. La Bisbal d'Empordà i Breda són de les trenta ciutats espanyoles amb forts vincles històrics i productius amb la ceràmica que ahir es van constituir en associació per impulsar el desenvolupament econòmic, social i cultural de les seves localitats.

La nova entitat (Associació Espanyola de Ciutats de la Ceràmica) està integrada, entre altres, per Argentona, Bailén, Manises, Talavera de la Reina o La Rambla. La majoria de municipis adherits a l'associació són de Catalunya, València i Andalusia.

L'Associació Espanyola de

Ciutats de la Ceràmica pretén promoure el turisme cultural, fomentar el patrimoni ceràmic i millorar la formació de les persones vinculades al món de la ceràmica.

Un dels principals projectes que es vol impulsar és la creació d'una xarxa europea de ciutats de la ceràmica, juntament amb les associacions similars que ja existeixen a França, Itàlia i Romania.

Aquesta xarxa demanarà l'ajuda econòmica de la UE, i té previst actuar com un grup de pressió davant d'altres estaments, especialment l'administració pública estatal i europea.

CONCURS

Guanyadors del Ral·li Fotogràfic del Gironès

Àngel Vila Serra ha estat el guanyador del Premi d'Honor del Ral·li Fotogràfic organitzat pel Consell Comarcal del Gironès. Pel què als diversos temes proposats en el concurs, els primers premis han estat per Eva Coll Payet (masies), Jordi Quesada Rosell (ponts i rius), Manel Rodríguez López (fira del cistell) i Luis Camargo Mejías (fira del paper).

GIRONA

Visitar el Museu d'Art amb un «fantasma»

El Museu d'Art de Girona proposa avui una activitat per a tota la família: *Un passeig pel museu de bracet del fantasma*, que es repetirà tots els diumenges d'aquest mes a la mateixa hora, les 12 del migdia. Aquesta visita permet descobrir històries i també alguna xafardia del Museu, les seves obres i la seva història, i té un preu de 4 euros.

FIRA CULTURAL

DDDEG

Taula rodona amb «5 joves narradors gironins»

Xavier Carmaniu, Pep Prieto, Carles Ribas, Miquel Martín i Gemma Arimany van presentar ahir, dins la fira Giroscopi, els

seus llibres més recents (tots editats per CCG Edicions), i van reflexionar sobre el panorama editorial gironí.

Logo of GICOR (Associació Gironina de Prevenció i Ajuda a les Malalties del COR) featuring a heart and a city skyline.

SETMANA DEL COR 2007

Espectacle informatiu
Conferències
Concert
Caminada popular
"Pedala amb el cor"
Visita malalts H. Trueta
Festa de cloenda.

DEL 12 AL 17 DE NOVEMBRE

Associació Gironina de Prevenció i Ajuda a les Malalties del Cor